

Emigrând la Paris fundă la 1850 succesiv, cu mai mulți Români exilați, revista politică și literară: „România viitoare“ și „Republica română“, care însă avură o scurtă durată. În același an publică un „Apel către toate partidele“, o „Apologie a revoluțiunii române“, și mai în urmă două scrisori către principele Știrbei; și „Catechismul săténului,“ dialoguri politice asupra evenimentelor din 1848. Reînturnându-se în patrie, fu ales deputat la divanul ad-hoc și redigiă jurnalul „Românul“ care luă o mare autoritate asupra opiniunii publice, făcând mare serviciu causei naționale la început. Dela 1859 până la 2 Maiu 1864 a fost tot d'a-una reprezentantul capitalei contra opresiunii orî-cărei libertăți, în care timpu fu și Ministru o lună. După 2 Maiu jurnalul „Românul“ fu suspendat din ordinul guvernului. Mai apoi a publicat jurnalele „Libertatea“ și „Conștiința națională“, dar' și acestea fură suprimate. La 1866 fu unul din membrii comitetului secret, foarte activu la detronarea principelui Cuza. Ađi trăește retrasu, când în Bucuresci când în Paris, scriind diferiți articoli politici prin jurnale.